

szám.

meg-
meg
azon
ppal
hang
meg-
volt
dob

...
örült

dtan
halt.
bácsi.
fálni.
D.

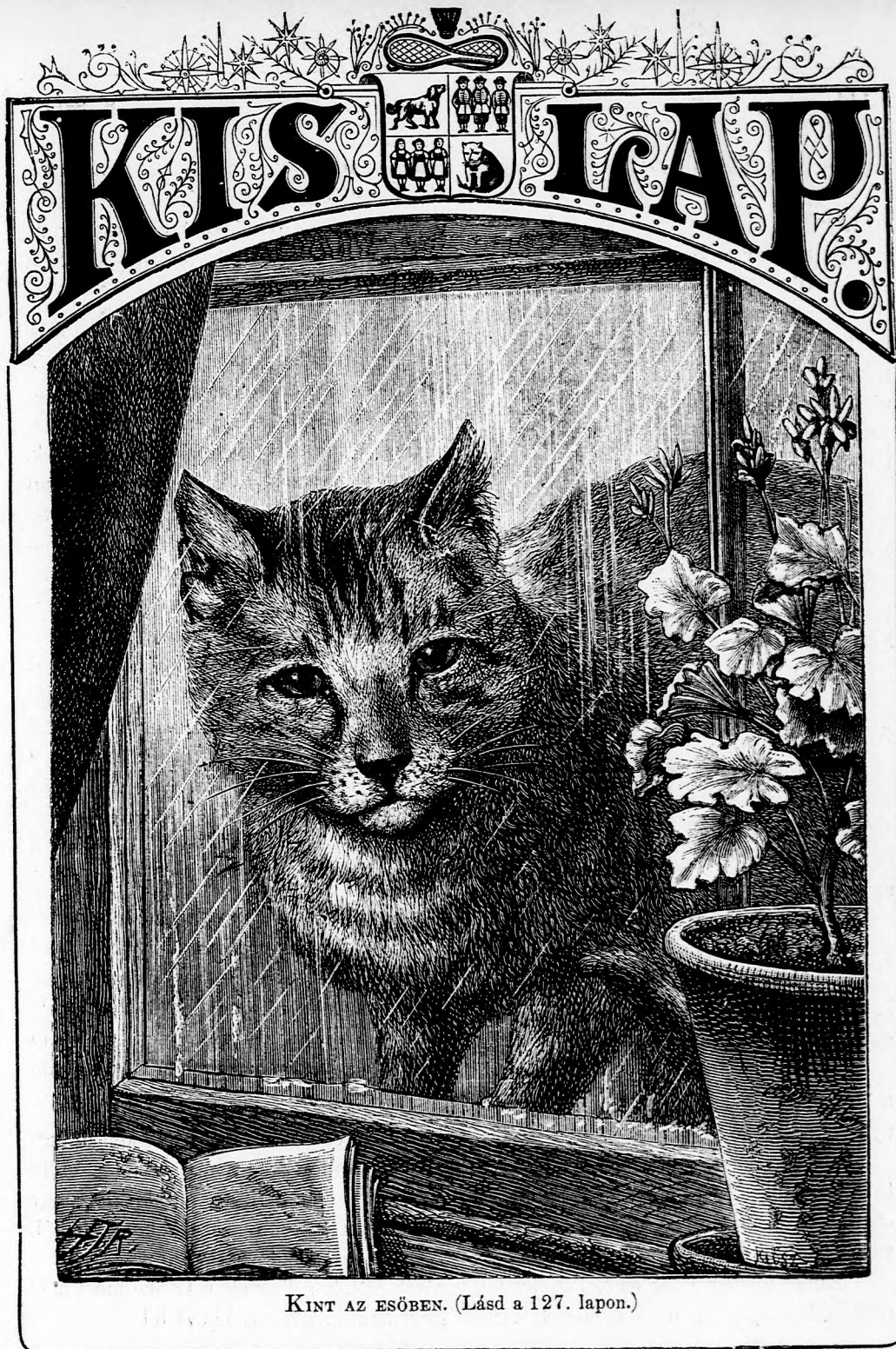
ÖK.

-dik

holtz
Béla,
hmid
s a te
Ilona
f. b.),
lőczy
(a te
ovies
ornél,
anka
ajos,
rpád,
f. b.),

ában
lték :
nina,
a és
rika,
Ernő,
ta.

épület.

KINT AZ ESŐBEN. (Lásd a 127. lapon.)

XXXII. kötet, 8. szám.

Ára negyedévre 1 ft 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon,

1887. február 20-án.

A SZOMSZÉDOK.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

SAKUGYAN könnyű volt, még Nettike is meg tudta tenni, s mikor mindnyájan a fa alatt voltak, Béla és testvérei kissé szétnéztek. Nem láttak ott egyebet vad bozótnál. Igazán olyan volt a kert, mint egy ősi rengeteg. Nem messze a fától sűrű túskebokor közt egy kosár volt látható.

— Nézzétek, szólt Berczi, az ott a hajó... ez a fa meg a vár. Én leszek Robinson, Lenke meg az én Péntek szolgálóm. Ő a hajón lesz, én pedig fent a váramban. Ti hárman lesztek a vadak és megtámadtok, elfoglaljátok a várat.

— Hm! Hogy erővel felkapaszkodjunk a fára? Az nem fog sikerülni, mondá Andor kételkedve.

— Majd megpróbáljuk, szólt Béla.

— Természetesen, meg kell próbálni, szólt Berczi. Én csak magam leszek a fán, ti pedig ketten támadtok. Nem is vagytok sokkal fiatalabbak.

— Én tizenegy éves vagyok. Andor pedig tiz, szólt Béla.

— No, én tizenkét éves multam. Meg is birkózom mind a kettőtökkel. Most hát rajta, fogjunk hozzá a csatához!

— Igen ám, csak hogy ha te fönt vagy a fán, akkor mi hárman azt a hajót könnyen elfoglalhatjuk.

— Az nem úgy van. Nettike lesz a ti tartalék-hadatok, ő miatta nem kaphatok segítséget a hajóról. A leányok úgy sem valók csatába, ha fiuk vannak elegen.

Ebben megegyeztek és Nellike bizony nem is bánta, hogy neki nem kell vias-

zkodnia; mert ő még sohasem próbált efféle. Ő tehát Lenkével szépen leült a fűbe s mihamar megbarátkoztak, elcsevegtek, mialatt a fiuk keményen folytatták a háboruskodást.

Volt rettentő harci lárma, kiáltozás, nevetés. Béla és Andor nagy hadi tanácsot tartottak és elszántan kezdtek fölkapaszkodni a fára, hol egyenként, hol mindaketten, de mihelyt Berczi közelébe értek, ez megérintette őket a puskájával, ami azt jelentette, hogy agyon vannak löve. Hanem sok kísérlet után mégis majdhogy ki nem fogtak Robinson barátunkon, mert egy izben Andor egymaga próbálgatott följutni, s mialatt Berczi itt viaskodott, Béla bátran neki indult a bogos kötélnék, hogy azon kapaszkodjék föl s két tűz közé szorítsák Robinsont. De Berczi szemes volt, s bár Béla nagy erőfeszítéssel följutott a fára, már arra nem volt ideje, hogy Berczit megérintse, mert ez hamarabb lőtt rá és lepuskázta mindjárt a másik oldalon fölrohanó Andort is.

— No, ez derék volt; mondá Berczi elégedetten. Bizony majd legyőztetek, pedig annak nem szabad megtörténni. Hanem most már látom, hogy többet értek, mint gondoltam, lehet hasznokat venni a játéknál. Ezt már szeretem, így nagyon jól elfogunk mulatni.

Béla és Andor szinte büszkén hallották ezt a dicséretet, mert bár még alig ismerték az új pajtást, azt látták, hogy erősebb, merészebb és ügyesebb náloknál. Nettike és Lenke mint valami régi ismerősök jöttek a fiuk elé s Lenke most már mint házi kisasszony lépett föl.

— Itt a hajón, azaz a kosárban, van az eleséges kamaránk, most már ozsonnálni fogunk. Remélem, elfogadjátok a meghívásomat?

Béla úgy vélte, hogy megsértenék az új pajtásokat, ha el nem fogadnák a szives meghívást, pedig otthon alkalmasint jobb ozsonnát kapnának. A kosárban bizony nem is volt se kávé, se csokoládé, sem efféle más jó fajta ozsonna, hanem csak egy kis vajás kenyér és gyümölcs. Az sem volt annyi, hogy ötnek elég legyen, mert csak kettőre volt számítva; de azért jutott mindenkinek valami. Leheveredtek a nagy fűbe és vigan lakomáztak, miközben a vendégek egyre kérdezősködtek:

— Ni, amott egy esernyő van kifesztve a fa alatt, szólott Nettike. Hát az mire való?

— Ott van a könyvtárunk. Az ám, hiába nevettek. Ha belefáradunk a játékba, fönt a fán kényelmesen elhelyezkedünk és olvasgatunk. Már Lenke is tud ám olvasni, megtanítottam... Eleinte kihoztuk a könyveket, meg bevittük; de sokszor itt felejtettük, azért később itt is hagytuk. Egyszer éjjel nagy eső jött és a könyvek összeáztak. Most hát ott az esernyő alatt tartjuk mindenféle más játékszereinkkel együtt. Az a raktár.

— Már az igaz, hogy szépen be vagytok rendezve; mondá nevetve Andor. Esernyő a könyvtár, kosár az eleséges kamara, és egy vén fa a várkastély. Mintha mindig itt laknátok.

— No, nem mindig. Éjszakára beme gyünk a házba. De különben reggel kijövünk és itt vagyunk ebédig, aztán délután késő estig.

A szomszédok csodálkozva hallgatták. Végre Béla szólalt meg:

— Igen, de hát... mikor tanultok?

— Én nem tanulok semmit, felelé Berczi kurtán.

— Nem tanulsz?!

Már ezt sehogy sem értették a kis szomszédok. Nekik egész nap annyi a dolguk és ez a nagy fiu nem tanul, hanem játszik reggeltől estig. Sejtették, hogy itt valami szokatlan dolog van, de nem igen merték kérdezni, csak a kis Nettike mondá:

— De hát mit tudtok itt csinálni egész nap?

— Oh, nagyon sokfélét. Szaladgálunk, mászkálunk a fákon, aztán pihenünk. Lenke játszik a bábujával, én faragok holmi játékszert vagy pedig nézegetjük a képes könyveket. Van ám sok ott a házban. És nagyon kellemes ott fent a fán olvasgatni. Télen már alig vártuk, hogy kijöhessünk.

— Hát már olyan régen itt vagytok ennél a vadembernél... az az bácsitoknál?

— Persze, már majd esztendeje. Csakugyan... hogy lehet az, hogy eddig még nem vettük egymást észre?

— Az nagyon egyszerű, szólott Béla. Mi csak nyárra jövünk ki ide a birtokunkra s tavaly nagyon korán elmentünk. Ti bizonyosan csak azután jöttetek. A házunkat építették át, azért nem lehetünk itt.

— Igaz! Sokat néztük. Lenkével, hogy dolgoznak a kőmivesek, ácsok és más munkások. Ez nagyon jó időtöltés volt számunkra. De most mikor jöttetek?

— Tegnap este. Nem is sejtettük, hogy a kertben szomszédokra fogunk találni.

Nem beszélhettek tovább, mert a szomszéd kertből kiáltás hangzott:

— Béla! Andor! Hol vagytok?

— A nevelő ur keres! Most már mennünk kell.

A hang többször is hallatszott, de mindig messzebb-ről.

— Mindjárt otthon lesztek, szólt Berczi.

Fölugrott a fára és onnan a falra kapaszkodott, s a három kis szomszéd éppen úgy a mint jött, vissza is tért.

— A viszontlátásig! Majd játszunk holnap megint.

Ezzel bucsuztak el, mint jó barátok.

Lenke és Berczi, vendégeik távoztával nem igen tudtak mihez fogni.

— Nincs kedvem tovább játszani, sem olvasni, mondá Berczi. Aztán meg... nem tudom... mintha éhes volnék.

— Persze, mert nem ozonáltunk úgy mint rendszeren... a nagyobb részét a vendégeinknek adtuk.

— Hátha bemennénk...

— Mit nyerünk vele? Julis asszony nem ad semmit vacsoráig.

— Legalább megsürgetjük... már későre jár az idő. Megpróbálok.

— Nem, ne tedd... megint csak pörlekedni fog veled.

— Azért mégis megpróbálok. Nem félek én tőle.

Besétáltak a házba és Berczi benyitott a konyhába, hol egy mogorva képű öreg nő foglalkozott a tűzhely körül.

— Julis asszony, nagyon éhesek vagyunk! mondá Berczi.

— Nem tehetek róla, volt a kurta válasz.

— Dehogy nem. Adjon legalább egy kis kenyeret.

— Nem adok én egy morzsát

sem. Várjanak sort a vacsoráig.

— Jaj, az még nagyon mesze van.

— Mindjárt meglesz. Félóra múlva vacsorálhatnak.

— Oly korán? Ez pompás! Talán a bácsi megéhezett?

— A bácsi nincs itthon.

Csalódás. (Lásd a 126. lapon.)

— Micsoda? Nincs itthon? Hát hova lett?

— Elutazott még tegnap reggel.

— Ezt okosan tette. Ugy-e, Julis asszony, ezt szereti?

— Szeretem... szeretem... még jobban szeretném, ha maguk nem volnának itt... akkor én is elmehettem volna egy pár napra az atyámfiához látogatóba.

Berczi arcán indulatos harag látszott.

— Hát menjen! Miattunk ugyan mehet, meg leszünk mi itt magunk is. Azt hiszi, hogy talán félek? Aztán beérjük valami hideg étellel is.

— No persze! Jó is volna ilyenekre hagyni a házat. Még föl is gyujtának, nagy bajt csinálnának az öregurírásaiban, betörnének a dolgozójába. Csak menjenek a szobájokba.

Az öreg gazdasszony ezt oly barátságatlanul mondta, hogy a két testvér mindjárt el is ment.

— Bizony jobb szeretném, ha magunk volnánk itt, mondá Berczi haragosan. Meglásd, Lenke, ez a kiállhatatlan Julis asz-

szony pörölni fog velünk mindig, a míg a bácsi oda lesz... mert miattunk nem tehet kedve szerint. Jaj, csak én innen elmehetnék! Ne volnál csak te, el is mennék... meg sem állnék a Dunáig, ott beállnék egy hajóra matrózfiunak, aztán bejárnám a világot, Ázsiát, Afrikát, Amerikát...

Szerencsére Julis asszony behozta a

vacsorát s mert Berczi ugyancsak éhes volt, a falatozásnak szentelte minden figyelmét és nem gondolt többé sem Ázsiára, sem Afrikára, sem Amerikára. Lenke pedig egészen nyugodt maradt, mert jól tudta, hogy Berczi az egész világot sem hagyná el őt.

A nagybácsi távolléte különben semmit sem változtatott a két testvér élet-

módján. Ha itthon volt is, nem látták napokig, hetekig, mert a szobája a háztulso végén volt s onnan még ebédre sem jött elő. A kis Lenke nem is volt benne bizonyos, valjon a bácsi szokott-e ebédelni; annyi igaz, hogy néha vacsora idején ette az ebédet, mert jaj lett volna annak, a ki őt tudós munkálkodásában zavarni merte

GONDATLAN BÁBU. (Lásd a 118. lapon.)

volna. A gyermekeknek már épen tilos volt csak közel is járni. Így aztán csak ugy véletlenül látták néha, vagy ritkán.

Hanem az mégis nagy ujság volt, hogy a vén vadember elutazott s Lenke nevetre mondá:

— Szeretném tudni, elvitte-é magával a könyveit és az íróasztalát is? Mert még a hányszor kérdezősködtünk róla, mindíg azt felelte Julis asszony, hogy nem szabad háborgatni, mert ír.

— Tudod mit? felelé Berczi. Tegyük egy kis látogatást a szobájában. Még soha sem voltunk ott.

— Nagyon jó lesz. Julis asszony most ugy is bizonyosan a szomszédba ment valahová elfecsegni az időt. Meg nem lephet.

Gyertyát gyújtottak és bementek a vadember szobájába. Ha valami csodálatos dolgokat vártak, hát azt biz' ott nem találtak. Olyan szoba volt az, a milyen egy különcz öreg tudósé lehet. Roppant ócska butor volt benne, az is rongyos, poros; szék, asztal, pamlag mind tele rakva könyvekkel, irásokkal, olyan rendtelenségben, hogy azon ugyan el nem igazodhatott más, mint a szoba gazdája. Volt ott mindenféle kitömött állat, azután szárított növény, százféle kő, ásvány, ami nagyon érdekes lehet olyannak, a ki ért hozzá. De nézni való azon nem sok van. Hanem valami mégis volt, aminek Lenke nagyon megörült. Egyik széken gyönyörű macska feküdt.

— Jaj de kedves cziczuska! No, lám, mikor én kértem, hogy egy kis cziczát szerezhessenek, azt mondták, hogy a bácsi nem szenvedheti a macska nyávogást. És ime, itt tartja a szobájában.

Ezalatt oda szaladt a székhez, hogy megsimogassa a cziczát... de szinte ijedten hökkent vissza. A macskának csak fél szeme volt, a másik szeme helyén pedig nagy lyuk, melyen mély ürességbe lehetett látni.

— Oh te oktondi Lenke! szól Berczi nevetve. Hisz ez a macska nem él, ez is ki van tömve. Nézd, a fél szeme kiesett... üvegből van csinálva, ott fekszik a szék alatt.

(Folytatása következik.)

GONDATLAN BÁBU.

(Képpel a 117. lapon.)

J AJ, jaj! Ki nem mondhatom
Veled mennyi a bajom!

*Alig adtam tegnap rád
A szép fehér uj ruhát:*

*Egy vas szögbe beakadt,
S habos fodra leszakadt!*

*Pedig folyton intelek,
Néha meg is büntetlek.*

*De rajtad nem fog a szó,
Nem vagy ó, szófogadó!*

*Már most megint varrok rád,
Igazgatom a ruhád!*

*De bajom föl sem veszed —
Ugyan, ugyan, rossz Katiczám:
Mikor tér már meg eszed?*

hogy r
gyok.
nekem
vem v
egyet-

J

Egész

nak. K

a gyü

szörny

zsebéb

ki nem

dett ér

a legé

tek a g

pászto

szegén

punk.

Hisz n

töket,

egyszer

gazdán

a nyelv

volna a

S

sunkra

nincs e

válják

kem bi

belőle,

torkom

Egy ór

CSIRIPI JANKÓ.

— Az ő viselt dolgainak második része. —

Meséli: Ida néni.

ZABAD ?

Ismét eljöttem. Én, Csiripi Jankó, a kis veréb. Jelentem alázatosan, hogy még élek, és jó friss egészségben vagyok. A kánya nem csipett el, nem ártott nekem sem a ragya, sem a jégeső. Jó kedvem van, azért hát ha tetszik, elmesélek egyet-mást az én nyári élményeimről.

Jaj be szép, be jó volt a mi életünk! Egész idő alatt oda se néztem a lakásomnak. Künn tanyáztam családostul a mezőn, a gyümölcsös-kertekben. Igy például egy szörnyű madárijesztőnek rongyos kabátzsebében fészkeltem, és ott laktunk, a míg ki nem szakadt egészen. Mikor a szőlő kezdett érni, fölkerestem a Meszeshegyet, hol a legédesebb szőlő terem. Szüretkor kijöttek a gazdáék is, és akkor Jancsi, az ostoba pásztorgyerek, bepanaszolt bennünket, szegény apróka verebeket, hogy sokat lopunk. Az ám! Ha mi loptunk, mit tett ő! Hisz mi csak szemenkint szedtük le a fűrtöket, de ő nem egy háti kosárral vitt el egyszerre a kocsmába. Mondtuk mi azt a gazdának; de ki tehet arról, ha nem érti a nyelvünket? Különben tudom, megjárta volna a becsületes Jancsi.

Szüret után visszajöttünk régi lakásunkra a városba, mert olyankor kivül nincs egyéb csipkebogyónál, kőkénynél — váljék egészségére annak, a ki szereti. Nekem bizony nem köll! Egyszer kóstoltam belőle, de a kicsi falat, ami leszaladt a torkomon, majdnem nyomorékká tett. Egy óráig nem voltam képes egyet sem csir-

renteni, anuyira összehuzta gégémet az a drágalátos kőkény. Én tölem ott lehet akár jövő tavaszig. Én nem teszek kárt benne.

Nemcsak sokat ettem és mulattam, hanem sokat is tapasztaltam. Csak győzők hallgatni!

Kezdem a legérdekesebbnél. Egy szép napon fölkeredtem egész családommal, feleségemmel és öt szép fiammal, és elmentünk a nagy erdőbe tengelicz komámat meglátogatni. Nem is mondhatom, mily pompásan fogadott bennünket. Nagyszerű hangversenyt rendezett a tiszteletünkre; melyen a legjelesebb művészek működtek közre. Ezek aztán kitettek magukért. Az is igaz, hogy nem volt nekik soha hálásabb hallgatójuk, mint én. Rosz hangom van — hiszen tetszik ismerni, — de a zenét rendkívül szeretem. A legszebb nótákat tudom, vagy száznál többet, — de hogy ha elakarom énekelni, nem jön ki más szó a gégémből mint: »csirip csirip!«

Mikor hazajöttünk, a feleségem másról sem beszélt, csak az erdei művészekről. Annyira el volt ragadtatva, hogy elbatározta, legidősb fiunkat zenésznek kiképeztetni. Ne legyen a drága gyerek hitvány csiripelő, mint a familiának többi tagja.

Hiába volt minden ellenvetésem, hiába mondtam én, hogy verébből sohasem lesz csalogány, — győzött az asszony és csakugyan elvittük Jankónkat tengelicz barátunkhoz, hogy muzsikust, énekest faragjon belőle — ha tud.

Barátom a fejét rázta, nem volt inyére a dolog; de a feleségemnek akart kedvezni és elfogadta tanítványnak.

Feleségem azt sem tudta, hova legyen örömében. Eldicselkedett mindenkinek, hogy az ő Jankó fia nem lesz ám közönséges paraszt, hanem finom művész. Nem is akart többé az atyafisággal szóba állni, hanem mindig pintyékot kereste föl, kik lenézték és szemtelen tolakodónak neveztek.

Pár hét múlva megnéztük a művész gyereket.

Megijedtem, mikor megláttam. Gömbölyüre hizott, izmos ficzkó volt, hogy az erdőbe került és most — alig volt egy kis szusz benne. Egy csomó hangyabáb volt előtte, ezeket köllött volna megennie, de az undor miatt nem igen akart hozzálátni. Egy óráig nézegette a bábót, és mikor végre bekapott egyet, majd a hideg törte.

— Ugyan mit eszed ezeket az utálatos férgeket, mikor szebbnél szebb buzaszem van a mezőn? — kérdezém.

— Csalogány néni parancsolta, — felelt ő, mert nagyon kemény a gégém. Ettől lágyabb lesz a hangom. Ő is azzal él. Minden másodnap bőjtölök is, hogy ruganyosabbak legyenek a hangszálagok.

— Félek, kárba vész a koplalásod — mondám. Ha megeszed a világ összes

hangyabolyait, még sem lesz belőled énekes!

— Kérlek papám, ne csiripelj itt a fülembé! Bánt, mert ideges vagyok; aztán

ujra eltanulom a csiripelést tőled. Hagyj magamra kérlek, míg megleszek a tanulásommal.

— Hát ne is beszéljek veled fiam? kiálték.

— Nem szabad! Olyan hamis a hangod papám. Juj!

mel össze akartam vagdalni azt a gézengúz fiamat, de az édes anyja nem engedte. Még rám támadt a hiu asszony: mit háborgatom szegényt, mikor ugy megszen-

vedi, hogy fényt hozzon a családunkra. Az egész Csi-ripi nemzetségben ő lesz az első művész. A tengelicz is dicsérte a hallását, stb.

— Nem lesz belőle művész soha! Nem válik abból egyéb, mint szemtelen ficzkó — feleltem én; kár dicsekedni vele!

Nyár végén elhozta a tengelicz komám uram a fiamat.

— Tud-e énekelni? kérdezém.

— Éneke nem sokat ér, hanem pompásan kontráz, — felelt barátom, majd idővel jobban halad.

— Hire futott az egész környéken, hogy eljött a művész fiam a tanítójával. Összesereglett az egész rokonság iastul-fias-tul; szinte letört a nagy körtefa alattuk.

Megkezdődött a nagy-szerű produkezió.

A tengelicz énekelt, Jankó fiam pedig kontrázott neki; legalább azt hi-

— Mi az? Az én hangom hamis? Azt még senkisé is merte mondani! Olyan dühbe jöttem, hogy a csőröm-

hettük, mert a csőre nyitva volt és erősen járt a torka, de hangja csak nem akart kihallatszani a primás erős csattogásától.

Mikor az első darabnak vége volt, kérték fiamat, énekeljen már most valamit solóban.

Hetykén szökkent elő a mi Jankónk, borzolgatta a tollait mint a majorbeli nagy kakas, köszörülte a torkát s aztán rázenditi....

— ... Csip, csip, csip, csirip, csirip! ...

Szépen kezdődik — gondolám; de Jankó tovább fujta hogy: »Csirip, csirip, csip, csip, csip....«

— Hiszen ez a mi nemzeti nótánk! Ezt mi is tudjuk! kiáltanak mind és elkezdtek énekelni a hányan csak ott voltak. Olyan borzasztó csiripelést vittek véghez, hogy az arra menők befogták a füleiket.

Kerestem a tengeliczet, hogy gratuláljak neki; de a szegény mester nem várta be a tanítványa sikerét. Bucusi nélkül távozott el. Hanem a feleségem is elbujt ám, mert nem tudta hallgatni a sok gonyolódást.

Engem csöppet sem bántott a dolog. Örültem, hogy nevték a húságért.

Hanem aztán jól oda mondtam a fiamnak.

— Hallod-é te Jankó! Kár volt ezért koplalni és hangyabóbot enni, az édes apád hangját meg ócsárolni. Különbén csiripol a te öcséd, a kit én tanítottam. Most pedig hagyj békét az éneknek, és láss kenyér után, mint jómagam, különben éhen veszel ezen a czudar világon!

Megfogadta tanácsomat a gyerek. Habár nem muzsikus, vagy énekes — mégis nagyra becsülik őt az én verébtársaim, mert a legügyesebben tud — lopni köztük. Remélem, még vezérnek is választják

egyszer, a Csiripi nemzetség nagy dicsőségére.

Ne tessék gonyolni fiamat, se a mesterét, Tudtommal megjárta más is a tanítványával — pedig az a valaki ember, a ki azt hiszi magáról, hogy okosabb hat stiglielnél.

A gazdának van egy nagy kertje a városon kívül. Terem benne minden, ami szemnek szájnak kedves; virág is, gyümölcs is. A kerítés mellett egy sarokban van egy roppant nagy bodzafa, a melyet bizony csak ritkán láthatni. Tavasszal megtelik illatos fehér virággal, aztán boggyóval, ugy, hogy alig látszanak ki a levelei. Egy napon, hogy a gazda arra sétált, megállt és csodálkozva nézte a dusan megáldott fát.

— Ejnye — mondá — az már csak szemtelenség ettől a bodzafától! Milliányi boggyó van rajta, mindegyikben mag, melyből újra egy ilyen fa fejlődhetik, a melynek minden évben ilyen gazdag termése van. Hát el akarja árasztani ez a hitvány bodzafa a világot a maga fajtájával?

Bolond okoskodás! — gondolám. Ez az ember azt hiszi, hogy a jó Isten csak az ő gyomráról gondoskodott. Vannak bizony a világon olyan teremtesek, amelyek ép ugy örülnek a bodza-boggyónak, mint gazduram a jó gyümölcsnek.

Nem magamat értem, mert nem az én gusztusom a bodza; barátaimról, a rigókról szólok. Mihelyt a boggyók érni kezdettek, eljöttek seregestül a kedvencz csemegére. Egy fekete rigónak eszébe jutott, hogy meg ke'l hálálni a vett jót és

legszebb dalaival köszönte meg a gazdának a jó lakomákat.

Vesztére tette szegény. A gazdának tetszett ugyan a Zsigó hangja és addig nem volt nyugta, míg el nem fogta az istenadtát. Aztán haza vitte, kalitkába zárta, ami szegény Zsigót kétségbe ejtette.

A gazda Zsigót szép nótákra akarta tanítani. Kintornát vett s minden áldott nap reggel, délben és este forgatta Zsigó előtt egy és ugyanazt a nótát, hogy majdnem bele betegedett a boldogtalan rigója. Muzsika mellett köllött elkölteni eledelét, mert a gazda azt hitte, hogy ha csőrét kinyitja, majd a füle is jobban ki fog nyilni.

Czinczogtatta a gazda azt a keserves kis szekrényt, de Zsigó rigó oda se hederített a kintornának. Nem volt kedve a füttyülésre, bármint kedveztek neki; pedig csak leste a gazda a sikert.

Hanem egy napon furcsa meglepetés érte. Köhögést hall a kalitkában, aztán gágogást, nyávogást, ugatást is: kotkodácsol, kukorékol valaki ott bent, turbékol is, akár csak a galambok a háztetőn.

— Hát menázseria van abban a kalitkában? fakadt ki a gazda.

Megnézi a kalitkát: nincs más benne, csak a rigó, a ki hiven utánozott minden hangot, zajt, amit csak az udvaron hallott. Háromfélekép is tudott köhécselni: úgy mint a gazda, a felesége és az öreg eseléd, a Panna. Hanema nótából egy kukkot sem.

— No várj! mondá a gazda. Majd megregulázlak! Azért is úgy fogsz te füttyülni, ahogy én parancsolom.

Volt neki egy kanári madara, finom nevelésű urfi, kit Németországban képeztek ki művésznek. Ezt adták most oda

mellé társul, tanuljon tőle sok szépet és jót. Együttal új nótát forgattak előtte a kintornán, hátha ez nyeri meg tetszését?

De mi történt? Mi ám! A kanári és a rigó jó barátok lettek, tanultak is egymástól: de nem a rigó a kanáritól, hanem megfordítva, a kanári a rigótól. Csak hallotta volna a német mester az urfit, a mint versenyt köhögött, hápogott, nyávogott a rigóval, — tudom a föld alá sülyedt volna szégyenletében.

Mikor erre rátért a gazda, dühös lett. A kanárit büntetésül visszatették régi helyére, és a rigónak új mestert fogadtak, Károlyt, a kertész fiát. Ő nagyon jól értett a madarak kitanításához. Volt neki is rigója, ki a Rákóczy-indulót tudta füttyülni.

— Nézzük meg ennek a nyelvét — mondá Károly, talán baja van, hogy nem akar füttyülni.

Kivette a kalitkából, de az ügyes Zsigó fölhasználta a jó alkalmat, és hogy a kertész bojtár kezébe vette a rigót — a rigó elrepült. El a! A gazda meg Károly csak úgy bámultak utána — no meg a macska is, a ki bizony sokszor olálkodott a kalitka mellett, míg a rigó benne volt.

A szabadságban visszanyerte Zsigó az ő jó kedvét és hangját. Olyan szépen füttyül, hogy gyönyörűség hallgatni. Néha tréfából előadja azt is, amit fogságában tanult, amin persze társai és ő nagyon jól mulatnak.

*

Beszámoltam az újabb élményeim-mel is. Megígérem, hogy a mi említésre méltó fog történni velem s körülöttem,

mint eddig, ezután is hűségesen el fogom mesélni.

S most csirip, csirip, csip — a viszontlátásig.

SZÁN-VERSENY.

(Képpel a 120. és 121. lapokon.)

HAVAS partról le a völgybe
Mint a villám
Repül a szán.

Hárman fiuk ülünk rajta:
Ok hátul, — én
Az elején.

Andrissal szállunk versenyre:
Megelőzzük,
Le is győzzük!

A küzdelem meg is ered —
Hajrá! Gyí te!
Le a völgybe!

Mint a vihar rohan a szán, —
Fiúk bátran,
Vagyunk hárman!

Hárman bizony — s ez volt veszünk!
Felborultunk,
Kilódultunk.

Andris gunyos nevetéssel,
Kerülve bajt,
Völgybe lehajt.

Mi meg hárman hasra estünk,
Hóba dülve
Elmerülve.

Ej, katona dolog ez is!
Nincs ok büra —
Kezdjük újra.

AZ ALKALMATLAN KÖNTÖS.

(Képpel a 125. lapon)

DUZZOGOTT a kis Lottika. Hogy is ne, mikor épen most megint megpirongatták. Pedig hát mit vétett? semmit, de épenséggel semmit. Ott játszott a kocsiszinben, ugrált föl és le, vizsgálta a kereket, rudat, ami mind nagyon szép és érdekes. Ezalatt pedig a ruhácskája bekenődött kenőccsel, csupa pecsét lett. Hát tehet ő róla? Minek kenik be a kereket olyan csunya dolgokkal?

És a mama olyan szigorú, hogy nem akarja rajta hagyni a kenőcsös ruhát. Átöltözteti, még pedig abba a szép ruhába, melyet nem rég, épen Karácsonyra kapott.

— De most aztán vigyázz! Ha ezt is bekened, egy hétig nem kapsz ozsonnát. Tudod, hogy nem tréfálok. Amint mondtam, úgy is lesz.

Ezzel szabadon bocsátotta Lottikát, a ki, mondhatom, egy csöppet sem volt jó kedvében.

— Gyönyörű dolog! mondá duzzogva. Hát most mit csináljak? Legokosabb lesz, ha leülök ide a zugba és meg sem mozdulok. Így legalább semmi baja sem lesz a ruhámnak. Most már nem játszhatom, mert akkor mindjárt baj lesz... ha leülök a földre, vagy ha elesem, piszkos lesz, és nem kapok egy hétig ozsonnát.

Már pedig az ozsonnát nagyon szerettem Lottika. De hát mit ér a legjobb ozsonna is, ha ily keservesen kell megszerezni!

— Milyen jó annak a Gyuriczának! schajtá. Láttam tegnap is, csupa foltos és zsiros volt a ködmöne, még sem bántotta

senki. Az már csak nagyon nagy szerencsétlenség, mikor az ember a ruhája miatt nem tehet semmit!

Igy töprenkedett volna még sokáig, ha mihamar bele nem unt volna. De beleunt, tehát nem törte a fejét, hanem föluggrott és kiszaladt a kertbe. Enyhe idő volt, nem igen érezte, hogy nincs rajta a köpönyegcskéje. Csakhogy annál inkább érezte, milyen alkalmatlan ez az ő szép új köntöse. Most egyszerre úgy találta, hogy szűk is, bő is, hosszú is, kurta is, mindenféle baja van, mert hát nem lehet benne hemperegni. Egy hétfig nem ozsonálni, — no még csak az kelene!

Már arra gondolt, hogy visszatér a szobába, mikor egyszerre más jutott eszébe. Ha már kint van, legalább szétnéz a világban. A kis kertajtón kiment a mezőre, szedett holmi száraz kórót, elfagyott virágot; mikor pedig elfáradt, fölkapaszkodott a kert alacsony kerítésére. Hátha onnan látna valamit? Ott üldögélt egy-két perczig. De biz ott nem látott semmit, csak egy öreg asszonyt, a ki egy fiuval közeledett a mezei uton.

— Jaj de szép kisasszonyka! szólt az öreg asszony.

— De milyen haragosan néz! szólt a fiu.

— Persze hogy haragosan, mikor haragszom, felelé Lottika. Majd nem haragudnám, ha olyan jó dolgom volna, mint neked.

— Már mint nekem? szólt a rongyos fiu nevetve. Hát ugyan hogy volna nekem jó dolgom?

— Ugy, hogy nincs olyan alkalmatlan köntösöd, mint nekem. Jaj de jó volna, ha olyan szűröm, meg kalapom volna!

— Ha csak ez a baja, akkor könnyen segíthetünk, mondá az öreg asszony. Jöj-jön le, mindjárt cserélhetnek.

Lottika nem volt egészen bizonyos benne, hogy ezt szabad-e megtennie? De már nem gondolkozhatott sokat, mert az öreg asszony megfogta és leemelte a falról, aztán kézen

ragadta és gyorsan magával hurczolta egy közeli bokor mögé. Ott hamar leszedte szép kis kalapkáját, bársony ruhácskáját és helyette a rongyos fiu foltos, zsiros kis szűrét és tépett kalapját adta rá.

— Igy ni! Most már kedvére van öltözve.

Az öreg asszony és a fiu szaporán eltávoztak, Lottika pedig tünődve állt meg

...OTT ÜLDÖGÉLT...

Mégis csak furesán érezte magát ebben az új ócska köntösben. De hát mit tehetett volna egyebet? Megindult haza a kertajtó felé. A kertész éppen ott volt és nem ismért rá.

— Takarodol innen, te csavargó? rivalt rá. Mindjárt kikapsz.

Botot ragadva indult az ajtó felé, ami nem esoda, mert vásott ficzkók már sokszor betolakodtak a kertbe s ott kárt okoztak. Lottika nagy ijedten futott el és megkerülve a kertet, a nagykapun tért haza. De az udvaron meg Bundás, a hű házőrző rohant eléje. Máskor nagyon jó barátok voltak, de most Bundás valami tolvajnak nézte és mérges ugatással majd letépte a lábáról. Még a csitító szóra sem hallgatott.

— Bundás! No! Legyen eszed! Én vagyok, kedves Bundás!

A kutya kissé meghökkent ugyan az ismert hangra, de azért csak morgott tovább. Szerencsére ezalatt Lottika eljutott az ajtóhoz, hamar beugrott és becsapta az ajtót Bundásnak az orra előtt.

Odabent megint nem tudta, mit tegyen.

— Igazán, azt hiszem, hogy valami csavargó koldusnak néznek. Megkérdézem az öreg dadát.

Bement a konyhába, de ott nem volt senki, hanem volt az asztalon frissen sült pogácsa, amit Lottika nagyon szeretett. Gondolta, hogy egyet megkóstolhat, de a mint éppen utána nyult, belépett a szakácsné.

— Tolvaj! Tolvaj, rabló! kiáltá retentő haraggal.

Mind össze szaladtak a házbeliek és

látták, hogy a dühös szakácsné egy rongyos szürös fiut dönget.

— Jaj, jaj! Ne bántsanak! Én vagyok... én... a Lottika.

Nagyot ámultak, de a mint Lottika ledobta a zsiros, tépett kalapot és a rongyos szűrűt, hát persze ráismertek és még inkább bámultak.

— Hát ezt a koldusruhát hol szerzed? És a szép bársonyruhádat hol hagyta? kérde a mama.

Lassan-lassan kisült minden és következett, amitől Lottika félt: most már csakugyan nem kapott egy hétig ozsonnát. De ezt talán még nem bánta annyira, mint azt, hogy a kertész bottal kergette meg, a Bundás megugatta, a szakácsné pedig mint tolvajt verte meg. És mindez csak a rongyos köntös miatt.

— Már csak mégis inkább járok tisztos, csinos ruháskában és vigyázok rá. Mert úgy látom, fontos a csinos külső is és hamar roszat hisznek arról, a ki a külsejére nem ügyel.

C S A L Ó D Á S.

(Képpel a 116. lapon.)

UGYAN czicza, mit ágaskodsz
Föl a székre?
Azt hiszed: tán nyalánkság van
A csészébe?

Nincsen abban sem husocska,
Sem tejezske —
A Viczámnek kalárisa
Zörög benne.

Kiszedem, hogy mind felfűzzem
Egy fonálra,
S úgy akasszam megint oda
A nyakába.

KINT AZ ESŐBEN.

(Képpel a czimlapon.)

SAK igaz az, ugy-e czicza, hogy a ki másnak vermet ás, maga esik bele. Megbántad gonosz tervedet, ugy-e? Hja, pedig ki tudja, meddig fogsz még ott siránkozni.

Maradhattál volna szépen a fütött kályha mellett, hol jó tejezske van számodra készen. De nem! Neked egyéb kellett: torkoskodni, kegyetlenkedni akartál. Tudom én azt jól.

A kedves kis Mariska mindennap szór egy kis morzsát a széles ablakpárkányra a szegény verebeknek. A zord téli időben annyit éheznek, dideregnek szegénykék! Vagy kemény fagy dermeszti meg őket, vagy magas hó eltakar előlük minden kis hulladékot, vagy pedig hideg havas eső szinte lehetetlenné teszi, hogy előbujjanak a rejtekből. A jó kis leány tudta ezt s azért szórt nekik jó eleséget. És nézte az ablakon át, mily mohón falatoznak.

Nézted te is, hamis czicza, csakhogy egészen mást gondoltál. Még pedig ezt gondoltad:

— Be jó volna egy kis madárpecsenye! Csak ez az alkalmatlan ablak ne volna mindig becsukva. De majd meglesem én, mikor egyszer szellőztetni fognak. Akkor kiosonok a párkányra.

És reggel, mikor a szobaleány csakugyan kinyitotta az ablakokat, te gonosz czicza csakugyan kiosontál. Épen ott ugrált egy pár éhes kis veréb, azokra fájtt a fogad. Csakhogy a verebeknek jó szemök van, megláttak és odább röppentek.

— Jól van, jól! Hosszu a párkány, elsétálok tovább... amott is ül egy veréb... azt megkaparintom.

De biz az szintén elröpült és hiába vártál, hogy visszatérjen. Ezalatt pedig hideg eső eredt meg s a szél épen oda csapkodta a háznak.

— No, majd máskor! A nedvességet nem szeretem. Megyek haza.

Az ám! Csakhogy ez alatt az ablakot már bezárták, a szobában pedig senki sem volt. Leugrani a második emeletről veszedelmes lett volna, — nem maradt más hátra, mint ott ázni-fázni és szomoruan kéreznedni be a jó meleg szobába.

Kemény lakolás volt. Nem tudom, fog-e használni a lecske. Mikor nagysókára kinyitották az ablakot s lejutottál, azt fogadtad ugyan, hogy többé nem gondolsz ilyen kalandra. De az igazat megvallva, hamis czicza, én nem hiszek neked, csak abban bizom, hogy a jó kis Mariska, a ki most is kitalálta gonosz tervedet, vigyázni fog reád és nem fogsz többé kiszökhetni.

No, de legalább nem is ázik el egy a bundád, mint a hogy most elázott. Tudom, nem is mozdulsz a kályhától holnap reggelig. Jó éjszakát!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXII. köt. 6-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Boltajtás.

Helyesen fejtették meg: Balázs Hugó, Grötschl Emma, Spitzer Ödön, Eckermann Ede, Redlich Ella, Takács Sarolta, Hajós Magda, Bede Gyula, Apfel Géza, Hubert Sárika, Miska és Gyula, Schauer Leonka, Herzfeld Anna, Schick Istvan, Szmracsányi Ödön és Géza (? vagy Gina, Giza? Nevedet olvashatóan ird ki, másképp nem fogom közölhetni F. b.), Deutsch Andorka, Weisz Béla és Kornél, Gönczy Miklós, Róka Ilonka, Bozóky Gyula, Szabadhegyi Elemér, Oláh Gábor, Késmárky Izabella, Müller Gyula, Grósz Elemér, Weisz Lujza és Jenő, Hoffmann Károly, Herz Irma és Andor, Habókay Béla, Thiringer Tivadar, Laky Ella és Margit, Ferenczy Leona, Pósch Gyula, Latkóczy Etelke, Hesser Teréz, Eördögh Róza, Leidenfrost Gyula, Szini Gyula, Jablonszky Lajos, Polakovits Ödön, Szandtner Gyula,

Gerlóczy Gízi, Wenckheim Rika és Kriszta, Schlesinger Ida, Pirnitzer Jenő, Kubis Irma, Miklós és Gyurika, Leopold Lajoska, Mendlik Anna, Füley Zsulika, Neumann Feri, Bügler Irén, Ferentzy Márta, Winter Armin, Stein Malvin, Moez Emilia és Hermin, Szenkovich Anna és Dénes, Braun Henrik, Hajós Irén, Dunay Margit, Margótsy Gizella, Fábry Pista, Fried Amália, Kósch Elemér, Szieberth testvérek, Laczkó Emma és Irénke, Lóvy testvérek, Lämpel Czila és Hedvig, Pintér Mariska, Sebesi Laura, Lászlófalvy E. Margit és Árpád (kinek az írása? F. b.), Horváth János, Urbanovich Tihamér és Zoltán, Örley Margit, gr. Lavaulx Viktor, Szoltsányi Szeréna, Keczer Stefánia, Kohner Renée és Vilmos, Schlesinger Paula és Jolánka, Grünhut Szigfrid, Péchy László, Gerencsér Ilona, Szapáry Emi, Sárközy Vincze és Kálmán, Plachy Sárka, Perczel Izke, Tarnai Béla, Lang Francziska, Gabányi Margit és Imre, Cserei Pista, Kohn Gábor, Nagy-perkátai zárdai növénydekek, Spitzer Gyuri, Riesz Frigyes, Steiner Boriska, Kamermayer Györgyike és Aladár, Salamon Ninike, Riszdorfer Erzsike, Geduly Vilma, Comensoli Mariska, Kűzler Gizella, Homolka Kálmán, Frater Irma, Gyémánt Fanni, Tigermann Margit és Nándor, Dózsa Aranka, Schwarczler Imre, Kern Jolán, Színek Margit és Ida, Grünhut Matild és Jolán, Dancs Szilárd, Beck Dezső, Krenner György, Salamon Jolán, Saághy Izabella, Klein Vilmos, Ajkay Leopoldina és Valéria, Glück Erzsike, Morvay Ilona, Hartenstein József, Beck Blanka, Czerjék Adrienne, Szalatsy Erzsike, Hellsinger Laura és Frigyes, Goics Endre és Sándor, Politzer Margit, Karakásevics Jozefin, Kirchknopf Feri, Helm Róbert és Ervin, Szentkirályi István, Muraközy Gizella, Kelemen Margit, Rác Albertine, Jolán és Irénke, Batta Mariska, Heller Ödön, Dezsán Péterke, Perlmutter Gizella, Horvát Ilma, Erényi Ilona, Weiser Sarolta, Paul Ilona, Tyll Irén és Lujza, Horváth Dénes, Müller Erzsike, Herskovics Jeanne, Armin és Miska, Gergits Lujza, Mód Janka, Kayser Anna és Elek, Deckner testvérek, Braun testvérek, Steiner Hedvig, Mechor Gyula, Holzer Lajos, Grosz Sándor, Vaesári Flóri.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Niczky Bandi. Az állatkerti oroszán kölkök magyar születésűek. De jó lesz sietni, ha még apró korukban akarod megismerni őket, mert ugyancsak nőnek ám, daczára a fogságnak. — Sigurd Örzsike (*Buenos-Ayres*). Messzire szakadtál ugyan a kedves hazától, de a szeretet szála oly erősek, hogy azokat a távolság szét nem tépheti. A képet megküldöm. — Sárközy Vincze és Kálmán. Miután tiszta papirosra takarosan

irtok, mi értelme van habozástoknak: valjon elküldhetitek-é? Mert hátha Forgó bácsi a »Büntetés« rovatába tesz benneteket! Vagy tán csak egy kissé tetszelegni akartatok? — Schwarcz Emil. Majd válogatok belőlük. — Jekelfalussy Irma és Berta. Eltaláltatok. — Gabányi Árpád. Téged és Margitkát szívesen fogadlak a »Kis Lap« táborában. — Glück Erzsike. Mikor és mit közöl Forgó bácsi, azt majd meghozza neked a jövendő. Amennyit azonban megsughatok, hogy kívánságodnak nem sokára elég leszen téve. — Szalóky Mihály. A mennyiségant (mathesist), valamint a számtant igenis az araboknak köszönjük. Amannak neve (»algebra«) arabszarmazását bizonyítja is. — Grünbaum Hermina. Látsz egy hangyabolyt s a helyett, hogy e példás munkásokat megfigyelnéd, a napernyődel össze-vissza turkálod a bolyukat, s tapasztalod, hogy gyermekeiket a szájukba kapva igyekeznek megmenekedni, míg a többiek, megtorolva a kegyetlen támadást, rád másznak és jól megszurkálnak. Leírásodat így fejezed be: »Ilyen gonoszak a hangyák és most hamus vízzel pusztítom. Ugy kell velük tenni, mert gonosz vérszopó állatok.« Azt sejttem: új olvasója vagy a »Kis Lap«-nak, különben ilyen fonákul nem itéled meg e csodálatra méltó picizny teremtényeket és nem is zavarod meg őket az ő szorgoskodásukban. A kapott csipések csak érdemelt büntetésed. A leveled olyan, mintha csak a hangyák mardosták volna ki a széleit; az írásod meg, mintha a tentatartóból megmenekedett hangyák szaladtak volna végig a papirosodon.

(Vége következik.)

Jótekonyság.

A bölcsöde javára: Kohner Renée és Vilmos 3 frt. — A már eddig kimutatott 513 frt 82 krral együtt összesen 516 frt 82 kr, és 1 db 10 frankos arany.

*

Halmi Ferencz árvái javára: Kohner Renée és Vilmos 1 frt.

*

Tihanyi Miklós árvái javára: Kohner Renée és Vilmos 1 frt.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« című napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.